

Pozabljena preteklost

»Avč, kaj počneš!?« To so bili zvoki, ki sem jih slišala za zaprtimi vrati. Vedno, ko se je očka vrnil z dela pozno domov, me je mama zaprla v sobo in mi zabičala, naj bom čisto tiho. Splezala sem na posteljo in se pokrila. Imela sem osem let, zato še nisem razumela, kaj se dogaja. Vedno sem se spraševala, kaj pomeni tisto razbijanje, kričanje in loputanje z vrati. Neke noči nisem ubogala in sem se splazila iz svoje otroške sobe. Ko sem prišla v kuhinjo, me je tam čakalo presenečenje. Oče je mamo držal za vrat in jo dvigal ter jo potiskal ob steno. Mami je imela čisto rdeče oči in je hlastala za zrakom. Nisem vedela, kaj naj storim, zato sem zakričala, stekla proti njima in se zaletela v očeta. Ta me je prijel in zalučal v omaro, presekala me je ostra bolečina.

Naslednje jutro sem se zbudila v beli sobi, nisem se mogla premikati, zato sem klicala mamo. A ta se ni prikazala. Kasneje mi je sestra povedala, da moje mame ni več. Nisem je razumela, zato sem jo vprašala, kam je odšla. Odgovorila mi je, da je odšla v nebesa k angelčkom. Tako zgodnico mi je mamica povedala, ko sem izgubila kužka, zato sem vedela, kaj pomenijo te besede. Pomenile so, da se nikoli več ne bo vrnila. Začela sem jokati in kričati, takrat je v sobo stopil oče, s solznimi in zmedenimi očmi sem ga pogledala. Od prejšnjega večera se nisem spomnila ničesar. »Ima lažji pretres možganov in se ne spomni včerajšnjih dogodkov.« To je sestra rekla mojemu očetu, potem pa se je sklonila k njemu in mu nekaj zašepetala na uho. Ko bi vsaj slišala, kaj mu je rekla, saj bi bilo potem moje življenje veliko lažje.

DEVET LET KASNEJE

Minilo je že osem let, odkar je umrla mama. »Valentina!« me je poklicala profesorica. Zmedeno sem jo pogledala. »Ali spet sanjariš? Zberi se in pridi rešit tale primer k tabli.« Presneto, ponovno sem z mislimi odtavala daleč stran. Še sreča, da je to bilo pri matematike, saj mi ta predmet ni delal težav. Medtem ko sem reševala nalogo, sem razmišljala o noči, ko je umrla moja mama. Imela sem občutek, da vem, kaj se je zgodilo, in da vem, kdo jo je ubil, a se zaradi nekakšne blokade nisem mogla spomniti. Pravzaprav se večino otroštva ne spominjam, vem pa, da ima smrt moje mame nekaj opraviti z očetom, ki je odvisen od drog in alkohola. Bil je že na nešteto predavanjih in v dveh domovih za odvajanje, a mu n nič pomagalo. Moje misli je prekinil šolski zvonec, ki je naznanjal konec ure, ki je danes bila moja zadnja. Hitro sem vzela svoje stvari in odhitela do omarice. Čim prej sem si želela oditi iz šole. »Živjo, Valentina.« K meni je pristopila najbolj vzvišena oseba na šoli. To je bila Mia. »Kaj želiš, Mia?« »Želela sem te vprašati, če mi lahko priskrbiš cenejši vstop v klub Demon. Saj delaš še zmeraj tam?« Najraje bi zavila z očmi, to me je namreč vprašala vsak petek. »Ja, še zmeraj delam tam. In ne ne morem ti priskrbeti cenejšega vstopa.« Grdo me je pogledala in zabrusila: »Še žal ti bol!«

Komaj sem se privlekla do doma, ko me je že začel nadlegovati oče. Zahteval je pojasnilo, kam je izginilo vso žganje. »Zlila sem ga stran, ker preveč piješ.« sem mu že stotič odgovorila. Počasi mi je to najedalo že živce. »Jaz že ne pijem preveč! Prinesi mi novo steklenico, če ne ti bo trda predla.« Pogledal me je s svojim grozečim pogledom, ki mi je bil že tako znan, da se ga nisem več bala. »Ne,« sem preprosto odgovorila. Pobral se je iz stola in dvignil roko, kot bi me želel udariti. To je bilo novo, še nikoli ni naredil tega. In nato se je zgodilo nekaj čudnega, pri belem dnevu sem doživela preblisk. Ali je bil to mogoče izgubljeni spomin na otroštvo?

Stara sem bila osem let, skrivala sem se pod posteljo. Vrata moje sobe so bila priprta, videala sem, kako je oče dvignil svojo roko in udaril mamo. Ta je padla po tleh. Pomežiknila sem z vekama in se vrnila v resnični svet. »Ali si mamo pretepal?« sem ga vprašala. Pogledal me je začudeno in opazil, da ima dvignjeno roko. Takoj jo je izpustil in se usedel. »Oče?« »Pusti me na miru in mi raje prinesi novo

steklenico žganja.« To je vse, kar je rekel. Zmedena zaradi trenutka, ki se je zgodil, sem odhitela v svojo sobo in se začela pripravljati na službo.

V klubu Demon so imeli zelo stroga pravila glede oblačil za zaposlene. Ker sem delala kot natakarica, sem morala nositi črno krilo, bel krpo top in črne čevlje. Najbolj so bile zaželene visoke pete, ampak zaradi njih so me bolele noge. Oblekla sem se in odhitela na delo. »Ponovno točna kot vedno,« mi je rekel šef. V obraz sem bila vsa rdeča in zadihana, saj se morala skoraj celo pot preteči. »Saj veš, kaj moraš narediti, tako da se kar loti dela.« Odšla sem do svoje omarice, vanjo položila torbo in jo zaklenila. Privezala sem si predpasnik in začela pospravljati in streči.

ČEZ 2 URI

Bum! Kozarci so popadali na tla. Groza, kakšna neroda sem, povrhu vsega sem se zaletela v prekrasnega, privlačnega fanta. »Naj ti pomagam,« se je ponudil. Podala sem mu roko in pomagal mi je vstati s tal. »Hvala in oprostite.« »Kaj se tukaj dogaja?« je jezno zakričal šef. Povesila sem glavo in rekla: »Oprostite, bila je moja napaka, nisem gledala, kod hodim, vso nastalo škodo mi, prosim, odtrgajte od plače.« Začutila sem tisti nasilni pogled, ki ga je imel v očeh. Ni se zgodilo prvič, da sem ga opazila, vedno ga je dobil, ko je katera od nas kaj razbila ali polila. Ampak to se meni še nikoli ni zgodilo in nisem vedela, kaj me čaka. Vedno sem videla samo to, kako odpelje moje sodelavke v svojo pisarno in zaklene vrata. »Ni bila ona kriva.« To je bil glas neznanca. Končno sem dvignila pogled in uzrla prelepe smaragdne oči. Kolena so se mi zašibila, bil je velik 190 centimetrov, in po razgaljenih rokah je bil tetoviran. Bodi previdna, ker ta fant ni zame, saj je deloval kot mafijec. V njegovih očeh sem videla poželenje, ki ga je hitro zamenjal z jeznim pogledom. »Oprostite, bila je moja krivda, jaz sem se ji postavil na pot. Dovolite, da plačam vsem pijačo v tem lokalu.« Moj šef je samo strmel. »Seveda gospod...« »Kar Nik mi recite.« Šefove oči so se zaiskrile in v njegovih očeh se je zrcalilo spoštovanje in ponižnost. »Seveda, kar za mano.« Sklonila sem se in začele zlagati črepinje na pladenj.

Večer je od takrat naprej potekal kot po navadi. Moškega, ki sem ga skoraj podrla na tla, ni bilo več na spregled. Res je, da je dajal vtis mafijca, ampak bil je čudovit. Nisem in nisem ga mogla pozabiti. Zaključila sem uro kasneje kot po navadi. Stopila sem skozi stranska vrata na ulico in bil je tam, naslanjal se je na steno in gledal v telefon. »Zanimivo, ali koga čaka, mogoče mojega šefa,« sem pomislila. Naredila sem se, kot da ga nisem videla in odhitela po ulici proti avtobusni postaji. Po hrbtu me je zmrazilo, mravljinici so se širili hrbtenici vse do prstov na nogah. »Hm, čudno,« sem si mislila, »nazadnje, ko sem dobila tak občutek, me je nekdo opazoval.« Obrnila sem se, a za mano ni bilo nikogar. »Kako nenavadno.« Skomignila sem z rameni in pohitela na avtobus, ki je ravno pripeljal na postajo. Do doma sem imela eno uro vožnje, no, se bom vsaj malo naspala. Bila sem izmučena, ampak občutek, da me nekdo opazuje, mi ni in ni dal miru. Končno sem prispela domov. Očeta sem kot po navadi našla za kuhinjsko mizo. Bil je pijan, spet. Le kdo mu je prinesel pijačo? Imela sem dovolj, samo še eno leto me je ločilo do polnoletnosti, komaj sem čakala, da se odselim. Privarčevanega sem imela dovolj denarja za nov začetek in tudi službo sem še imela. K sreči me šef ni odpustil, zaradi današnjega incidenta. Stopila sem v svojo sobo in takrat me je doletel šok. Moja soba je bila razmetana, oblačila so bila povsod na tleh, na stolah, celo na stropni luči, papirji in plakati za šolo so bili pomešani in pometani po tleh. »Kaj se je zgodilo?« sem rekla na glas. »Oprostite, ker sem ti razmetal sobo, iskal sem denar. A našel nisem ničesar. Kako naj si človek kupi žganje, če pa nima denarja,« sem zaslišala svojega očeta, ki je stal med vrati moje sobe. Takrat me je popadla jeza. »Kako si mogel! To je moja soba, vanjo nimaš pravice hoditi, to sem ti že povedala! Prekleteo, to tvoje žganje te bo ubilo!« Zdrznil se je, se obrnil in odkorakal proti svoji sobi. Ampak ni prišel daleč, zamajal se je in skoraj padel, ampak se je zadnji hip ujel za omaro. In takrat se je ponovno pred mojimi očmi odvrtela slika: nekdo me je prijel, nisem mogla razločiti njegovega obraza, bil je preveč meglen, in

me zalučal v omaro. Začutila sem pekočo bolečino po celotnem telesu in spomnim se, kako sem padla skupaj. Kdaj se je to zgodilo? Začela sem pospravljati sobo, kljub temu da sem bila utrujena. Ko sem končala, sem z obrazom padla na posteljo. Spala sem do popoldneva. »Valentina, zdaj pa se loti svojih opravil,« sem si rekla. Vseeno mi je bilo, kje je oče, dokler mi bo dal mir, bom čisto zadovoljna. Pospravila sem celo hišo, jo zloščila, da se je svetila. Pri vratih je pozvonilo. »Hm, kdo pa je to?« Ura je kazala čez tri. Odprla sem vrata in pred mano je stal on, fant iz lokala. »Živijo, jaz sem Nik Anderson. Ti pa si verjetno Valentina?« Še vedno sem bila pretresena, ampak sem se hitro zbrala. »Ja, kaj želite gospod Anderson?« Ko sem ga poklicala gospod, se je zdrznil in nakremžil obraz. »Prosim, Nik bo čisto dovolj. Tako ali pa tako nisem tako star, da bi me morala klicati gospod, saj nisem veliko starejši od tebe. Drugače pa sem te želel povabiti na večerjo. Bi šla z mano na večerjo, Valentina?« Bila sem šokirana, njegovo povabilo me je iznenadilo. »Ne, hvala Nik, ni mi do večerje in prosim, da odideš.« Na obrazu se mu je videlo razočaranje, a ga je kaj hitro skril. »O, Nik, tebe pa že lep čas ni bilo na spregled. Kako kaj posej?« Obrnila sem se in na stopnicah zagledala očeta. »Kaj stojiš med vrati? Valentina, spusti ga naprej. Pridi Nik, greva v kabinet. Se bova malo pogovorila.« Nik je najprej pogledal njega, nato pa spet mene. »Seveda, gospod Martinez. Kako ste?« In tako sta odšla po hodniku do kabineta. Med tem časom pa sem jaz raziskovala, kdo je Nik. A na spletu o njemu ni pisalo kaj dosti. Bil je edinec, mama mu je umrla, ko je bil še zelo mlad, zato je odraščal pri očetu. Ko je pred dvema letoma njegov oče nenadoma izginil in so ga razglasili za mrtvega, je prevzel njegovo podjetje. Zanimivo, vodil je uspešno gradbeno in arhitekturno agencijo, in to že pri dvaindvajsetih letih. Ugotovila sem, da je ura že sedem in morala sem se pripraviti na službo. Že sem mislila stopiti skozi vrata, ko je sem zaslišala Nikov glas: »Počakaj, te bom jaz peljal.« »Kaj? Saj ni treba.« »Ja, pa želim. Ne pritožuj se in sedi v avto.« S tujci se nisem rada vozila, ampak Nik mi ni dal veliko izbire. Tisti ukazujoč ton njegovega glasu in njegove prodorne oči so me prepričale. Gledala sem skozi okno in opazovala, kako narava šviga mimo mene. Kako sem pogrešala svoja otroška leta, ko še ni bilo toliko skrbi. »Katera je tvoja najljubša barva?« me je kar na enkrat vprašal. Začudeno in presenečeno sem ga pogledala, v avtu je vladala tišina. Igral je samo radio. »Bordo rdeča. Tvoja?« »Modra, a ne svetla, ampak temna, kot je nebo modro na jasno noč.« Pogledal me je in se nasmešnil, v njegovih očeh pa sem opazila iskrice. Ostrmela sem. Kaj se je pravkar zgodilo? Končno sva prispela. »Kdaj končaš?« »Oprosti, ampak popolnemu neznancu ne mislim povedati, kdaj zaključim z delom.« »Oprosti. Nisem mislil, da bo tako izpadlo. Rad bi te peljal ven, če smem. Ker bi te rad поблиžje spoznal.« »Mhm, ne vem.« Takrat pa mu je v očeh poblisknilo in sam pri sebi je nekaj zamrmral, ampak sem ga še vedno slišala. »Ne bi je smel povabiti ven, nezanesljiv sem. Kaj sem pa mislil! Kakšen butec sem.« Odprla sem vrata in izstopila. Odhitela sem do kluba in vstopila. Naslonila sem se na omarico in počasi zdrsnila na tla. »Valentina, kaj se greš, nehaj! Ne želiš se zaplesti. Pa saj približno veš, kdo je, njegovo življenje je polno ugank. S takimi se ne zapletaš,« sem si rekla sama pri sebi.

Njegov pogled sem čutila cel večer. Večkrat sva se ujela z očmi, nasmešnil se mi je. Ko pa sem ga še enkrat pogledala, sem videla, da se z nekom pogovarja. Opazila sem, da ima svoj poslovni izraz, osebi, s katero se je pogovarjal, je prikimaval. Na hitro me je oplazil s pogledom, se obrnil in odšel s neznanom osebo. Zanimivo, kako hitro se je moje razpoloženje menjavalo, ko je bil ob meni. Z delom sem zaključila malo prej, da bi ujela avtobus. A ko sem stopila na sveži zrak, me je spreletel čuden občutek, in kar na enkrat se mi je še bolj mudilo domov. Ta občutek mi ni bil všeč, bila sem zelo zaskrbljena, kaj se dogaja doma. Imela sem samo še očeta, pa čeprav je veliko pil, ni bil tako slab človek. Avtobus je imel petnajstminutno zamudo in ko sem izstopila na postaji, me je še močneje zmrazilo. Stekla sem proti hiši. »Oče?« Ni se oglasil, strah me je spreletel. Stopila sem v kopalnico in v kadi je ležal ves krvav in potolčen. »Oh, oče kaj si naredil tokrat?« Ni bilo prvič, da tako krvav leži v kadi, to se je že enkrat zgodilo. Posvetilo se mi je: »Si se spet pridružil tolpi? Ali si preprodajalec drog? Nikar pa mi ne reci, da si ti kupec!« Kričala sem že nanj in solze so mi tekle po licu. Samo pogledal me

je z otožnim pogledom in takoj sem vedela, da imam prav, da je začel jemati mamila. Očistila sem ga in ga spravila v posteljo. Celo noč nisem zatisnila očesa, razmišljala sem, kako bom rešila situacijo. Pri pouku nisem bila zbrana, še sreča, da je bil to zadnji dan pred počitnicami. Pred šolo me je čakal že znan avto, Nikov seveda. Mogoče pa bi lahko njega prosila za pomoč, saj nimam ničesar za izgubiti. Na obraz sem si pričarala nasmeh in stopila do avtomobila. Izstopil je iz njega in mi odprl sopotnikova vrata, gledal je mrko, neizprosno, kar zdrznila sem se. »Kaj je tvoj oče mislil, ko je kupil, česar ne more plačati?« »Ali bi lahko jaz plačala?« Strogo me je pogledal. »Ali se ti sanja, kako ogromen je ta znesek? Kako bi ga pa odplačala? Če misliš, da bi si podvojila izmene, ne bi bilo dovolj.« »Nisem imela tega v mislih. Kaj, če bi bila uradne spremljevalka moških, tako bi ga lahko odplačala.« Ustavil je avto, se obrnil proti meni in me pogledal, kot da se mi je zmešalo. »To sploh ne pride v poštev. Jaz bom plačal dolg. Ti pa boš šla z mano na večerjo.« »Ampak..« »Rekel sem, da bom plačal. Na večerjo greva v sredo. Do takrat pa pazi na očeta.« Pripeljala sva se do hiše. Ko sem stopila skozi vhodna vrata, sem zagledala očeta, ki me je opazoval. »Kaj hudiča si pa mislil, da si kupoval to svinjarijo! Se ti sploh sanja, kakšen dolg sva si nakopala! In zaradi tega bom morala nekako odplačati Niku, ki bo poskrbel za tvoj dolg! Kako si lahko tako brezglavo šel v to! Ne glej me tako in mi raje povej, ali te je zaradi tega hotela mama pustiti? Sta se zaradi tega prepirala? Ali si zato toliko dvigoval roko nanjo, ker ti je nasprotovala?« Po licih so mi tekle solze. On pa je gledal mimo mene, imel je stekleni pogled. »Ja.« To je vse, kar je rekel. Takrat pa me je zadel še en spomin, ki mi ni bil jasen. Nekdo je butal po vratih in na ves glas vpil. Mami me je s solznimi očmi pogledala in me poslala v sobo. Iz sobe sem slišala krike, razbijanje stekla in strele iz pištole..Čez čas se je vse umirilo in pokukala sem iz sobe. Oče je imel strelno rano na trebuhu, mami je bila zvezana na stolu. Jaz pa sem uzrla fantka, ki je stekel skozi glavna vrata proti avtomobilu. Opazila sem, da je imel že tetovažo. Na tleh sem našla nekakšen bel prah, pogledala sem mamo, odkimala mi je in mi pokazala, naj jo odvežem. Zamežikala se in se ponovno znašla v resničnosti.

V klubu in doma je bilo spet vse po starem, Nika nisem videla od petka, danes pa je bila že sredo. Lotevala se me je nervoza. Moja izmena se je počasi končevala. Na hrbtu sem začutila vroč pogled, obrnila sem se in tam je stal on. Na sebi je imel temno modre kavbojke in belo majico. S svojimi turkiznimi očmi me je preletel od glave pa vse do mojih petk. Oblečeno sem imela kratko majico in krilo do kolen, vse v črni barvi. Stopil je do mene: »Si pripravljena?« »Tako bom, samo še zadnji stranki postrežem. Dobiva se pri zadnjih vratih.« »Ne. Tukaj te bom počakal, da si ne boš premislila.« Nasmehnila sem se, se hitro obrnila in odšla k stranki. Ampak to ni bila navadna stranka, to je bil sam šef sosednjega kluba, ki nam je zelo zavidal. Zelo sem morala biti previdna, da nisem polila pijače in hkrati tudi paziti, da moja obleka ni razkrila preveč gole kože. Zavedala sem pa se tudi, da me Nikove oči budno spremljajo in na meni puščajo žgoče sledi. Hvala bogu, da je postrežba gladko potekala. Nisem si želela dodatnih scen pred Nikom in šefom sosednjega kluba. Ko sem se obrnila, je perverznejš stegnil roko in me uščipnil v zadnjico. Obrnila sem se in ga klofnila. Moški se je zarežal, ampak kmalu mu je ta nasmeh izginil z obraza. Sama nisem vedela zakaj, dokler se nisem obrnila in zagledala besnega Nika. Moški je dvignil roke in rekel: »Stari, nočem težav.« Nik me je prijel za roko in me odvedel do bara. Pri baru je stal moj šef, Nik mu je pokimal in odšla sva skozi zadnji vhod. Do restavracije sva se peljala v tišini, samo melodija mirne glasbe se je slišala iz radia. Pripeljala sva se do restavracije, ki je bila na pogled videti zelo prestižna. Ko pa sva vstopila, pa se je začutil pridih domačnosti. Natakarkar naju je odpeljal do mize, ki je bila v drugem delu restavracije. Stala je v kotu in na njej so bile sveče. Bilo je božansko. Nato pa sem se zavedala, da v tem delu sedijo samo imenitni ljudje in pomembni poslovneži. »Valentina? Ali je kaj narobe?« Hitro sem ga pogledala in se mu nasmehnila. »Ne, vse je odlično. Samo prevzelo me je. Še nikoli nisem bila v takšni restavraciji.« Nasmehnil se je. »Seveda. Drznil sem si naročiti vnaprej, upam, da boš uživala.« Med večerjo sva se pogovarjala o marsičem. Opazila pa sem, da je postal nervozen in zadržan, ko je govoril o svojem

otročtvu. Zdelo se mi je malce čudno, ampak tudi jaz mu nisem znala povedati kaj dosti o svojem, saj se ga ne spominjam. Naredil je nenaden gib in me zaščitil pred pladnjem s hrano, ki je letel proti meni. In takrat se je ponovno zgodilo, odplavala sem.

Padla sem na tla, nad mano pa je stal ponovno isti fant s tetovažo. Njegovega obraza nisem videla, saj se je obračal stran od mene in me ščitil pred knjigami, ki so padale iz omare. Iz sosednje sobe sem ponovno slišala krike in prepir. »Če nam ne boste plačali, vam prisežem, da naslednjič ne bomo razmetali samo vaše hiše, ampak jo bomo tudi požgali in vzeli vašo hčer v našo tolpo. Za nekaj jo bomo že uporabili.« Moški s tetoviranim vratom in z veliko prstani na rokah je stal med vrati in kazal name ter se režal. »Pridi, Zmaj. Za zdaj pustiva to ničvredno družino.«

»Valentina? Ali sem še kje umazan?« Pomežiknila sem in kar naenkrat opazila, da sem sredi moškega stranišča. »Kaj? Ne. Kako sem se znašla tukaj?« »Kaj se ne spomniš?« Odkimam. »Potem ko je natarar po meni stresel cel pladenj pudingov, sem preveril, ali si v redu. Gledala si z zamaknjenimi in prestrašenimi očmi, kar se mi je zdelo zelo čudno. Potem sem ti rekel, da se grem očistiti. Ti pa si samo prikimala. Nato pa si nekaj sekund, potem ko sem prišel v stranišče, prihitela za mano in mi rekla, da mi boš pomagala. Kaj se je v resnici zgodilo, da se ne spomniš?« »Pravzaprav ne vem. Zelo čudno je, ker se še nikoli nisem premaknila, ko sem doživela preblisk.« »Kakšen preblisk?« Gledal me je z zanimanjem in meni nejasnim čustvom v očeh. »Približno tako, kot da bi podoživljala spomine oziroma da se mi spomini vračajo. Saj sem ti omenila, da se ne spomnim dogodkov iz otroštva.« Nekaj je želel reči, ko mu je zazvonil telefon. »Samo sekundo, to je pomembno. Vrne se za mizo, takoj pridem.« Pokimala sem in se izmuznila iz moškega stranišča. Ampak nisem odšla takoj, še malo sem poslušala in poskušala odkriti, s kom se pogovarja. Ko sem mu povedala za prebliske, se je njegov pogled spremenil. Ni me več gledal z zanimanjem, temveč z upanjem, kot da bi želel, da se spomnim več. Zanimalo me je zakaj. »Kaj bi rad? Na večerji sem. Ne, ne sklepam poslov. Ja, z njo sem na večerji. Pa saj veš, da je ne morem pustiti na miru. Že od malega sem obseden z njo, saj veš.« Kaj? Kako to misli, že od malega? Ali se poznava že od prej? Moji možgani so na polno procesirali, medtem pa sem se vrnila za najino mizo. Poskušala sem si nadeti miren izraz, kot da se ni nič zgodilo. Ampak mi ni in ni šlo. »Oprosti, da je trajalo tako dolgo.« »Nič hudega. Ali bi me lahko zdaj odpeljal domov?« »Seveda. Pozno je že.« Ko sva prišla do mojega doma, sem obstala. Okna so bila razbita. Stekla sem v hišo in zagledala prevrnjene stole, mizo, razbite slike so ležale na tle, omaric v kuhinji skoraj nisem prepoznala. Za mano je prihitel Nik. Ko je videl, v kakšnem stanju je hiša, je zaklel, v njegovih očeh pa sem videla jezo. Obrnil se je in odkorakal skozi vrata. Od takrat ga nisem več videla. Začela sem pospravljati razbite stvari. V hiši je vladala srhljiva tišina. Kakšna trapa sem. Kje je oče? Preiskala sem celotno hišo, a ga ni bilo nikjer. Sesedla sem se na tla. Kdo bi ga lahko odpeljal? Nato sem se spomnila svojega prebliska iz restavracije. Je bil še zmerom dolžen tej mafiji? Kaj, če so ga oni odpeljali? Ali je imel prste vmes tudi Nik? Kakšna zmeda. Morala sem se spomniti nekakšnega načrta, kako najti očeta in kako se spomniti preteklosti, ker bi mi trenutno prišla zelo prav. Najbolje bi bilo, da vse skupaj prespim. Naslednji dan sem se zbudila in napetost v meni seje še bolj stopnjevala. Želela sem se sprostiti, zato sem se oblekla in poklicala v službo, če lahko prevzamem izmeno. Šef je bil seveda vesel, saj mu je ravno zbolela natararica Rose. Ko sem prišla na delovno mesto, me je v omarici čakalo sporočilo: »Ne išči očeta ali pa boš čutila posledice tudi ti.«

NIKOVA ZGODBA

»Kaj si naredil? Ali misliš, da nisem pomislil, da si ti izdal ukaz, naj razbijejo hišo. Zmešalo se ti je, o kakšnem dolgu govoriš? Pa ja ne misliš tistega še iz prejšnjih let.« Med pogovorom s svojim očetom sem tako močno stiskal telefon, da sem ga skoraj zdobil na koščke. Na drugi strani me je oče miril in mi razlagal, zakaj to dela. Res je, da je bil Valentinin oče poslovni partner z mojim očetom. Seveda ima stare zamere, ker ga je povlekel v finančno krizo, iz katere smo se komaj izvlekli. No, naša

polovica podjetja se je. Podjetje je deloma krinka za naše prepovedane posle, s katerimi dodatno zaslužimo. Tega se ne bi lotili, ampak bili smo obupani. Na začetku se nismo ubadali s takšnimi posli, dokler nismo padli v to hudičevo finančno krizo. Jaz sem Valentininemu očetu odpustil že davno, nisem gojil zamere in načrtoval maščevanja tako kot moj oče. Je pa nekaj, česar se ne bi smelo nikoli zgoditi. Zaljubil sem se v njegovo hčer. Ker smo padli tako nizko, sem se moral naučiti, kako krasti, izmikati stvari in seveda prodajati. Moral sem se tudi naučiti, kako se braniš pred njimi. Ampak to mi ni povzročalo veliko težav, največ problemov mi je povzročalo bežanje pred policijo. Nisem tako zelo hiter tekač in tudi majhen nisem bil, ampak zdaj je drugače. »Veš, sine ugrabil sem ga.« Stemnilo se mi je pred očmi. »Si ravnokar rekel, da si ga ugrabil!« »Oprosti, storil sem, kar sem moral. Še hvaležen mi boš, da ga ne bo več.« »Kaj? Ne naredi ničesar neumnega.« »Zmaj, če ti je ta Valentina res tako pri srcu, kot praviš, potem ti ne bom več nasprotoval. Imej jo, ampak vedi, lahko bi si našel boljšo. Ko se bo spomnila preteklosti, te bo prezirala in odšla, nikoli ne bo pogledala nazaj. In veš zakaj? No, saj veš. Ti si ustvaril drogo za izbris spomina. In Valentina je bila naša prva uporabnica. Še sreča, da je droga delovala. Drugače bi bili v zelo hudih težavah.« »Ne kliči me tako, ker nisem več v tej tolpi.« »Seveda, kar govori si to. Saj veš, da ko si enkrat notri, nikoli ne prideš več ven.« Zavzdihnem in prekinem zvezo. Z pestjo udarim v steno in začnem premišljevat, kaj naj naredim. Kako naj jo rešim? Telefon v roki mi začne zvoniti. Pogledam na zaslon in vidim, da me kliče eden od prodajalcev. Vem, da sem rekel, da sem končal. Nekaj bom moral ukreniti. Če izstopim iz tolpe, ne bom moral več nadzorovati, kaj se dogaja, ne bom je mogel zaščititi. Če pa ne izstopim, jo bom izgubil. Rekla mi je, da se ne spomni preteklosti. In jaz vem, zakaj se je ne spomni. To je zaradi droge, ki ji je dal moj oče. Razvil pa sem jo jaz. Kakšen bedak sem, ne zaslužim si je, ampak moral bi jo vsaj poklicati in preveriti, kako je. Kar jo čaka v prihodnosti, jo bo strlo.

Minili so trije tedni, odkar jo zasledujem. Vem, da to ni zdravo, ampak ne upam se ji približati, ne po tem, kar se ji je zgodilo. Ne vem, kako sem lahko dopustil, da je moj oče ubil njenega. Res je, da je bilo videti, ko da je umrl v prometni nesreči. V časopisnem članku je pisalo, da je bil pijan in se zaletel v drevo. Ampak jaz vem, da ga je moj oče pred tem mučil z različnimi napravami. In se mu tako maščeval. S prikazano nesrečo, da se je zaletel pijan z avtom v drevo, je najlažje prekril sledi mučenja. Nisem navdušen nad njegovimi dejanji, ampak ne morem ga spremeniti. Preveč je bil potr in poln sovraštva, moral je to storiti. Ampak posledice bom moral sam nositi, tako kot vedno. Samo upam lahko, da me bo Valentina razumela.

ZAKLJUČEK

Pogreb mojega očeta je bil skromen, saj nisem imela veliko denarja. Ko sem izvedela za očetovo smrt iz novic, me je to preklalo na pol. Saj nisem vedela, ali sem jaz naslednja ali pa so se lotili samo njega. Ampak bilo mi je pa tudi hudo, ker sem izgubila še zadnjega člana svoje družine. Nik mi je po pogrebu vse razložil. Ko je končal z razlago, in ko mi je povedal vse detajle glede droge, ki sem jo zaužila kot otrok, sem se spraševala, kako bolan mora biti človek, da to naredi. Nisem ga hotela več poslušati, nisem več prenesla njegovih opravičil. Imela sem dovolj, že tako sem bila vsa pretresena zaradi očetove smrti, ki pa naj bi jo povzročil Nikov mrtvi oče. Njegov oče ni bil mrtev, temveč se je skrival. Zato sem pograbila svoje stvari in odšla. »Valentina! Prosim, ustavi se!« Usedla sem se v avto in se odpeljala.

Vozila sem se brez cilja, svoje potovalne torbe, ki sem ji pripravila že pred tem, sem imela v prtljažniku. Hišo, v kateri sem preživela otroštvo in v kateri se je zgodilo toliko grozljivih stvari, sem prodala. Vem, da droga ali alkohol spremenita človeka. Ampak sami se odločimo, kako globoko bomo zabredli, če sploh bomo. Čeprav je težko, ni potrebno, da se zatečemo v opojni svet substanc, pa čeprav nam ponuja lepše stvari. Ampak te niso resnične. Vse skupaj se dogaja samo v naši glavi, vse skupaj ustvari naš um. Če smo dovolj močni, se poberemo in gremo naprej, lahko se odrečemo

stvarem, kot so droge ali alkohol. Nekateri iščejo v alkoholu srečo ali pa želijo pozabiti, tako kot moj oče. Ampak tako ne gre, slej ko prej se moramo soočiti s svojimi problemi in jih poskusiti rešiti. Nikoli ni prepozno, nikoli ne smemo obupati. Vedno se najde rešitev. Na koncu vsakega predora je luč, pa čeprav je ne vidimo takoj, se moramo zavedati, da je tam. Odpeljala se bom naprej po tej poti in kamor me bo pripeljala, me pač bo. Upam in želim si boljšega življenja. K sreči končujem šolnje in odločila sem se, da bom študirala naprej. Želim pomagati ljudem, želim govoriti z njimi o peklenškem svetu drog in alkohola. Moram jim dati vedeti, da upanje še vedno obstaja.

Pot me je pripeljala do majhne vasice ob obali. Ko sem stopila iz avta, sem začutila slani veter na svoji koži. Tako lepo je bilo. Želim si le, da ne bi tako hitro oddivjala stran od Nika. Ampak najin čas bo še prišel. Nisem izgubila upanja, da ga bom ponovno srečala, pa čeprav šele čez nekaj let.

PODATKI O AVTORJU:

Ime in priimek: Lea Blažinčič Kožuh

Naslov: Trnovče 17b, 1225, Lukovica

Pošta, kraj: 1225, Lukovica

Srednja šola, ki jo obiskujem: Srednja strojna in kemijska šila

Elektronski naslov: kozuh.lea@gmail.com

PODATKI O MENTORJU:

Ime in priimek: Mojca Šorli Ahačič

Elektronski naslov: mojca.sorli-ahacic@guest.arnes.si